

dan Æmhed i Foredraget, at Hensigten ikke let kunde misforstaaes.

Imidlertid stod Jakobe henne i den aabne Have-dør med Skuldren støttet til Karmen og saae ud paa Regnen, der nu styrtede ned spandevs. Hun var ganske umusikalsk og blev hurtig fraværende, naar der spilledes. Aldeles uden Virkning listede Eybert sin smægtende Kærlighedserklæring ind i hendes Ære. Hun stod og tænkte paa, at Per alligevel ikke havde vist sig. I dette Tilfælde havde hun altsaa gjort ham Uret. Og hun følte sig nu lidt skamfuld derved. Dagens megen forherligende Tale om ham var i det hele ikke gaaet hende ganske sporløst forbi. Hun spurgte sig selv, om hun maaske havde værdsat ham for ringe og muligvis derfor ogsaa havde bedømt hans Væsens Egenart for strengt. Maaske var han virkelig en Naturkraft, der engang skulde rydde Skranker og rejse Kamp. I hvert Fald syntes han at eje lidt af de fødte Høvdingers Evne til at vinde Vaabenfølge. At tænke sig, at han havde faaet selve Onkel Heinrich lænket til sin Triumfvogn! — Naa, hun var jo endelig ikke selv helt ukendt med den Uhyggens Magt, der udgik fra hans lyse, havkolde Øjne. Mod manglede han jo heller ikke. Hun skulde ikke let glemme den Søndag Middag, da han havde sat dem alle i Skræk ved en dumdristig Svømmetur. Hun havde dengang tilfældig staaet her i Døren og set udover Vandet og hørt Kandidat Ballings og nogle andre Herrers barnligkaade Pjasken og Skrigen nede omkring Badehuset, som laa skjult af Haven. Da saae hun pludselig hans mørke Hoved langt ude i den oprørte Sø. Hun tænkte i Begyndelsen slet ikke paa, at det kunde være et Menneske, end-sige, at det var ham. Først idet der blev gjort